(ప్రారంభం)

"ఆటో ఇక్కడ ఆపు.. భయ్యా!"

ఆటో పక్కనే స్కూటీ మీద వస్తున్న వసుధ అంది. అప్పటికే, ఆ ఇంటిముందు సామానుల లారీ ఆగివుంది.

ప్రొద్దున, ఆరుగంటలు కూడా కాలేదప్పటికి. సూర్యకిరణాలు చల్లదనాన్ని పూర్తిగా తొలగించలేకపోతున్నాయి. మార్నింగ్ వాక్‌కి వెళ్ళే జనాలు, పాలపాకెట్లు, పేపర్‌లు వేసే వాళ్ళు తప్ప పెద్దగా జనసంచారం లేదు.

ఆటోవాలాకి డబ్బులిచ్చి, బాగ్స్ అందుకుని, దిగింది రచిత. ఆ వెనకాలే అనసూయమ్మ.

లారీతోపాటు వచ్చిన కుర్రవాళ్ళు ఇద్దరు సామాన్లు ఒక్కొక్కటిగా దింపి కాంపౌండు లోపలికి చేరవేస్తున్నారు.

"ఇల్లు పెద్దదిగానే ఉందే.!" అనసూయమ్మ కళ్ళజోడు సరిచేసుకుంటూ అంది.

"ఇది గేటెడ్ కమ్యూనిటీ. అందరూ సాఫ్ట్‌వేర్ ఎంప్లాయిసే. సెక్యూరిటీపరంగా ఏ ప్రోబ్లం లేదు."

వసుధ చెబుతూ ఉంటే రచిత ఆసక్తిగా చుట్టూ చూసింది.

ఇంటిముందు చక్కటి గార్డెన్, అటూ ఇటూ ఖాళీస్థలం. మధ్యలో అందంగా భవంతి.

"నిజంగా నీ అదృష్టమే అనుకో ఇల్లు సిటీలో చవగ్గా అద్దెకి దొరకడం అంటే మాటలు కాదు. ఇంటి ఓనర్స్ మా అన్నయ్య ఫ్రెండ్స్. అమెరికాకి ఆన్‌సైట్ మీద వెళ్ళారు. అద్దె కంటే, ఇంటిని బాగా చూసుకోవడమే ముఖ్యం వాళ్ళకి. మీరు ఇద్దరే ఉంటారని చెబితే ఠకీమని ఒప్పుకున్నారు. " తాళం తీసి ఒక్కొక్క బాగ్గే లోపలకి తెస్తూ చెప్పుకొచ్చింది వసుధ.

"ఏంటే మాట్లాడవూ... నచ్చిందా?" ఏదో ఆలోచిస్తూ నిలబడ్డ రచితను రెట్టించింది.

"ఏమీలేదు. గార్డెన్ అదీ.. అంటే మెయింటినెన్స్ ఎలా? అని ఆలోచిస్తున్నాను. "

"ఆ దిగులేమీ అక్కర్లేదు. ఈ లైన్లో నాలుగిళ్ళకీ సత్తెన్న అని, తోటపని చేయడానికి వస్తాడు. అతనే చూసుకుంటాడన్నీ. ఖర్చులు ఓనర్ వే. హాయిగా దుర్గాపురంలో ఉన్నట్టే నువ్వు, అమ్మమ్మ గార్డెన్, గాలీ వెలుతురు హాయిగా ఎంజాయ్ చెయ్యండి."

దుర్గాపురం గుర్తుకురాగానే రచిత మనసు బాధతో మూలిగింది.

"అమ్మలూ పాలు పొంగించద్దుటే?" సామాన్లన్నీ లోపలికి వస్తూనే అనసూయమ్మ అంది.

"నాకు తెలుసు. మామ్మగారు ఇలాగే అంటారని. అందుకనే ఇంటినుంచి వచ్చేటప్పుడే రెండు పాలపాకెట్లు కూడా తెచ్చా. స్టవ్, సిలెండర్ మొన్ననే ఏర్పాటయ్యాయి" అంటూ చేతి సంచిలో నుంచి వసుధ రెండు పాలపాకెట్లు బయటికి తీసింది.

బ్యాగ్ తెరిచి, బట్టలు తీసుకుని స్నానానికి వెళ్ళింది రచిత. బాత్‌రూంలో తెల్లటి టైల్స్, అంతకన్నా తెల్లటి ఫిక్చర్స్‌తో వెన్నెల గూడులా అద్భుతంగా ఉంది.

టబ్‌లోకి దిగి షవర్ ఆన్ చేసింది. గోరువెచ్చని నీళ్ళు ఒంటిమీద జలజలా రాలాయి.

ప్రయాణంలో అలిసిపోయిన శరీరంతోబాటూ, మనసుకీ హాయిగా అనిపించింది.

పల్లెటూరు, టౌను. ఆ తర్వాత సిటీ. ప్రదేశం మారుతున్న కొద్దీ మెరుగుపడుతున్న జీవనసరళి. కానీ ఈ ప్రయాణంలో ప్రతిసారీ ఏదో ఒకటి కోల్పోవడం తీరని అశాంతి.

అందరి జీవితాల్లో బాల్యం మధురమైనది. కానీ తనకి మాత్రం పెరుగుతున్న కొద్దీ, భూతంలా మారి వెంటాడుతున్నా అభద్రతాభావం. వెచ్చటి నిట్టూర్పు ఒకటి వేడినీటి జల్లులో కలిసి ఆవిరైపోయింది. స్నానం ముగించి, తడి ఆరని కురులను టవల్‌తో చుట్టింది. ఎర్రరంగు చీర కట్టుకుని, నుదిటిన కుంకుమ దిద్దుకుంది. పెరటి నిండా రకరకాల పూల చెట్లు విరగబూసి ఉన్నాయి. పూజగదిలో దేవుడి పటాలను సర్ది, మల్లె మందారాలతో అందంగా అలంకరించింది. అప్పటికే అనసూయమ్మ, వసుధ కలిసి వెంట తెచ్చుకున్న సరుకులు, వంటసామాగ్రి వంటింటి అరల్లో సర్ది ఉంచారు.

పాలు పొంగాయి. జీడిపప్పు నేతిలో వేయించి, పొంగలి తయారుచేసింది రచిత.

"అమ్మా! తల్లీ దేవుడికి పొంగలి చేస్తే చేశావుగానీ మాకు కాస్త కాఫీ కలుపు" వసుధ హాల్లోనుంచే అరిచింది.

"క్రింద ఒక బెడ్‌రూం, బాత్రూం ఉన్నాయి. మేడమీద రెండుగదులు మాకు అనవసరం" కిటికీ పక్కన గోడకు చేరబడుతూ అంది అనసూయమ్మ.

"మనం వాడుకోకుండా, వారం రోజులకోసారి శుభ్రం చేయిస్తూ ఉంటేసరి. డూప్లెక్స్ హౌస్, ఇంతగాలీ, వెలుతురు ఉండేది చవగ్గా దొరకడం అదృష్టమే అనుకో" పూజ ముగించి కాఫీ గ్లాసులతో వస్తూ అంది రచిత.

"రేపే నీ ఫస్ట్‌డే ఆఫీసులో. అది గుర్తుంచుకుని సర్దుళ్ళు త్వరగా ముగించు. చెన్నైలోలాగ కాదు. ఇక్కడ వర్క్ కల్చర్ డిఫరెంట్‌గా ఉంటుంది. నేను పొద్దున్నే వస్తాను. ఇద్దరం కలిసే వెళదాం....సరేనా?" కాఫీ గ్లాసు అందుకుంటూ చెప్పింది వసు.

"సరే.. సరే.."

ఒక్క గుక్కలో కాఫీ తాగేసి "రేపు మాత్రం బ్రూ కాఫీ ఇస్తే సరిపోదు. చిక్కటి ఫిల్టర్ కాఫీ కావాలి. త్వరగా ఇంటికెళ్ళి, ఆఫీసుకి వెళ్ళాలి. వస్తాను ఇవిగో తాళాలు" అంటూ ఒక చేతిలో ఇంటితాళాలు, మరో చేతిలో ఖాళీగ్లాసు పెట్టి హడావుడిగా వెళ్ళిపోయింది వసుధ.

సెంట్రల్ ఎయిర్ కండిషనింగ్ చేసి ఉన్న ఆ బిల్డింగులో, నాలుగో ఫ్లోర్‌లోకి లిఫ్ట్ వచ్చి ఆగింది. లిఫ్ట్ డోర్ తెరుచుకుంటూనే, లోపలనుంచి బ్లాక్ సూట్ వేసుకున్న అందమైన యువకుడు కారిడార్‌లోకి అడుగుపెట్టాడు. అతని నడకలో వేగం, స్టైలు చూస్తుంటే, సమయాన్ని కొలిచే పెద్ద బిజినెస్ మాగ్నెట్ ఏమో అనిపించేలా ఉంది.

ఆఫీస్‌లోకి అడుగుపెడుతూనే, విష్ చేసిన వాళ్ళని మర్యాదగా పలకరిస్తూ అతని కాబిన్ దగ్గరికి వచ్చాడు.

రచిత తన టేబుల్‌ని ఒక్కసారి పరికించిచూసింది. చాలా పేలవంగా, కార్పొరేట్ రంగంలానే పరమ బోరింగ్‌గా అనిపించింది.

"రేపట్నుంచీ, ఈ టేబుల్ రూపురేఖలు మార్చేయాలి.." అనుకుంటూ బ్యాగ్‌లో నుంచి చిన్న వినాయకుడి బొమ్మని బయటికి తీసింది. సెల్‌ఫోన్‌లో నార్త్‌పాయింట్ చూసి, తూర్పు దిశగా వినాయకుడి బొమ్మపెట్టి, భక్తిగా చేతులు జోడించింది. చుట్టూ ఉన్న కోలాహలం నుంచి ఒక్క క్షణం, తనువూ మనస్సూ విడివడినట్టు ఎంతో ప్రశాంతంగా మారిపోయిందామె వదనం. ప్రార్థన చేస్తుందన్న గుర్తుగా ఎర్రని పెదవులు సన్నగా విడివడ్డాయి. మూసివున్న కనురెప్పల వంపు ఆమెకళ్ళు ఎంత విశాలంగా, అందంగా ఉంటాయో తెలియచెపుతున్నట్టున్నాయి.

రెండు క్షణాల తర్వాత కళ్ళు తెరిచి, నెత్తిమీద మూడు మొట్టికాయలు వేసుకుంది.

బ్రేకులు వేసినట్టు ఆగిపోయి, రచితవైపే చూస్తున్న అతను చిన్నగా నవ్వుకుంటూ తన కాబిన్‌లోకి వెళ్ళిపోయాడు.

"హలో! ఇది నీ పూజా మందిరం అనుకుంటున్నావా? వదిలేస్తే పొర్లు గుంజీలు తీసి, పొర్లుదండాలు కూడా పెట్టేట్టున్నావే!" క్యూబికల్ వాల్ మీద చేతులు పెట్టి ముందుకు వంగుతూ అంది వసుధ.

"నువ్వెప్పుడు వచ్చావు?"

"ఆఁ.. కాఫీ కప్‌లో ఫిల్ చేసుకుని వస్తుంటే, నీ మొట్టికాయల ఘట్టం చూశా! బైదిబై మన బాస్ నిన్ను చూసి నవ్వాడు తెలుసా?" చిన్న గొంతుకతో అంది.

"నవ్వితే.. నవ్వనీ మూడు నిముషాలు ఏకాగ్రతతో దణ్ణం పెట్టుకుంటే, మా బాస్ నేను ఏది అడిగినా ఇచ్చేస్తాడు. ఎవరు చూస్తే మాత్రం నాకేంటి భయం.." అంది, వినాయకుడి బొమ్మ వైపు చూపించి నవ్వుతూ.

"హాయ్‌! వసూ..!"

పొడవుగా, చక్కటి ఇస్త్రీ బట్టలతో టక్ చేసి ఉన్న, అతను వచ్చి చనువుగా వసుధ భుజం తట్టాడు.

"న్యూ జాయినింగ్?" రచితని పాయింట్ చేస్తూ, అడిగాడు.

"యా! నా చైల్డ్‌హుడ్ ఫ్రెండ్ రచిత. ఇవ్వాళే ఫస్ట్‌డే ఫ్రెషర్ కాదు చెన్నై నుంచి వచ్చింది. నెట్‌వర్క్ టీం.."

"హాయ్!.. అయామ్ సాత్విక్. ఖర్మ కాలి వసూ టీంలో ఉన్నాను. మిమ్మల్ని మిస్ అయ్యాను .. ప్చ్.." అంటూ కరచాలనం కోసం చెయ్యిముందుకు చాపాడు.

రచిత నవ్వుతూ చేయందించింది.

"అంతా.. అతి వాగుడు.." సాత్విక్ వైపు చూసి ముద్దుగా విసుక్కుంది వసూ.

ఇద్దరు మనుషులు షూస్ చప్పుడు చేసుకుంటూ లాప్‌టాప్‌లు పట్టుకుని హడావిడిగా, ఇందాక సూట్ వేసుకున్న వ్యక్తి వెళ్ళిన క్యూబికల్‌లోకి పరిగెడుతూ వెళ్ళారు.

రచిత కళ్ళు పెద్దవి చేసుకుని చూస్తూ ఉంది.

"ఇందాక, నేను బాస్ అని చెప్పానే, అతను మన పి.కె గ్రూప్స్ బోర్డ్ ఆఫ్ డైరెక్టర్స్‌లో ఒకరు పి.కె గ్రూప్స్ ఛైర్మన్ హరిప్రసాద్‌గారి మేనల్లుడు అభినవ్. ఎప్పుడో ఒకసారి, అలా తళుక్కున మెరుపు మెరిసినట్టు వస్తూ ఉంటాడు" వసుధ చెప్పింది.

మహానగరంలో అడుగు స్థలం విలువ వేలు దాటి లక్షలకు దగ్గరగా ఉండే చోట, అత్యంత విశాలమైన ప్రాంగణంలో కట్టిన బిల్డింగ్ అది.

స్విమ్మింగ్‌పూల్ గట్టున ఛైర్‌లో విశ్రాంతిగా వెనక్కివాలి స్నేహితుడు మోహన్‌తో కబుర్లు చెబుతూ కూర్చున్నాడు హరిప్రసాద్. "హాయ్‌.. హేరీ..."

హరిప్రసాద్ తలతిప్పి చూశాడు. అతని ముద్దుల భార్య గుర్‌ప్రీత్. హేరీ అని పిలిచేది ఆమె ఒక్కతే.

"భాయిజాన్ కూడా ఇక్కడే ఉన్నారా!" మోహన్ వైపు చూసి నవ్వింది. ఒకసారి సెల్‌లో టైం చూసుకుని,

"నేను బైటికి వెళుతున్నాను. ఐ విల్ బి బాక్ బై నైనో క్లాక్" హరిప్రసాద్ వైపు చూసి అంది.

గుర్‌ప్రీత్ వస్త్రధారణని ఒకసారి విచిత్రంగా తేరిపారజూశాడు. హరిప్రసాద్.

సాధారణ చేనేత చీరలో సాదాసీదాగా తయారైంది. ఎప్పుడూ దట్టించి ఉండే మేకప్ ఆనవాలు మచ్చుకైనా లేదు. చెవులకి చిన్న స్టడ్స్, మెళ్ళో సన్నని గొలుసు తప్ప మరే ఆభరణాలూ లేవు.

హరిప్రసాద్ బిజినెస్ పనుల మీద ఎక్కువగా తిరుగుతూ ఉంటాడు. ఇంట్లో ఉండే సమయం చాలా తక్కువ. ఎప్పుడూ ఆధునిక దుస్తుల్లో కనిపించే, గురుప్రీత్ ఇలా తయారవడం ఆయనకి ఆశ్చర్యంగా ఉంది.

''ఏమిటంత ఆశ్చర్యం. నేను వెళుతున్నది ఒక సోషల్ సర్వీస్ ఆర్గనైజేషన్‌కి ఛీఫ్ గెస్టుగా!'' అంది నవ్వుతూ.

''చూడరా! సిస్టర్ ఎంత తెలివైనదో. మనం కార్పొరేట్ రంగంలో దూసుకుపోతుంటే, మన కంపెనీని జనాల్లోకి తీసుకుని వెళుతూ ఉంది'' అన్నాడు మోహన్ ప్రశంసాపూర్వకంగా.

''థాంక్యూ మోహన్ భయ్యా!'' అని, వెనక్కి తిరిగి గ్లాస్‌డోర్ వద్ద వెయిట్ చేస్తున్న సెక్రటరీకి సైగ చేసి, హడావుడిగా వెళ్ళిపోయింది.

తర్వాత, ఐదునిముషాలకి, అభినవ్ వచ్చాడు.

''హలో అంకుల్'' మోహన్ విష్ చేశాడు.

''రారా! నువ్వు వచ్చావంటే, ఏదో బిజినెస్ డిస్కషన్ అయివుంటుంది. అవునా?'' అన్నాడాయన.

అభినవ్ చిన్నగా నవ్వాడు.

''నీతో బాటు చైతూ కూడా ఉన్నాడు కదూ!''

ఇక దాచిపెట్టడం వల్ల లాభం లేదని పకపకా నవ్వేశాడు. ''అవునంకుల్ నాతోనే ఉన్నాడు. బయట మీ కారుని చూసి, లోపలికి రానన్నాడు.''

''నాకు తెలియదా మీ యాక్టింగ్..'' అని నవ్వుతూ, తిరిగి వైన్ గ్లాసు చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

''మామయ్యా! స్టేట్ గవర్నమెంట్ ఇన్‌ఫ్రాస్ట్రక్చర్ కాంట్రాక్ట్ గురించి మినిస్టర్ సెక్రటరీ ఫోన్ చేశాడు'' హరిప్రసాద్ పక్కన కూర్చుంటూ చెప్పాడు.

''అది మన సి.ఇ.ఒ రాజారావు చూస్తున్నాడుగా. నీకెందుకు ఫోన్ చేశాడు?'' చిరాగ్గా అన్నాడు.

''కానీ, మామయ్యా! దాని గురించి చాలా గొడవలు జరుగుతున్నాయి. న్యూస్‌ఛానెల్స్, పేపర్స్ బాగా టార్గెట్ చేస్తున్నాయి. మనం వదిలేస్తే మంచిదేమో!'' స్థిరంగా అన్నాడు.

''దీని గురించి నేను వేరే విధంగా ఆలోచించాను.. అభీ!''

అభినవ్‌కి ఆయన ఉద్దేశ్యం చూచాయగా అర్థమైంది.

''మీకు పొలిటికల్ ఇంటరెస్ట్ ఉంటే.. ఓ.కే కానీ, ఇది మార్గం కాదు. టెక్నాలజీ ఫీల్డ్‌లో మనం మరింత ఫోకస్ పెట్టాలనుకునే సమయంలో ఇలాంటివి తలనొప్పి వ్యవహారంగా మారచ్చు..''

హరిప్రసాద్ మౌనంగా ఉన్నాడు.

''పోనీ, బోర్డ్ ఆఫ్ డైరెక్టర్స్‌ని మీటింగ్‌కి కాల్ చేద్దామా?'' అన్నాడు ఆఖరి ప్రయత్నంగా.

హరిప్రసాద్ కనుబొమలు ముడిపడ్డాయి.

''ఇది సి.ఇ.ఒ డిసైడ్ చేయాల్సిన విషయం. దీనికి బోర్డ్‌మెంబర్స్ దాకా వెళ్ళనవసరం లేదు. ఛైర్మన్‌గా చెబుతున్నాను. లెట్ ద సి.ఇ.ఒ డూ హిజ్ జాబ్'' గట్టిగా చెప్పాడు.

అభినవ్‌కి ఒళ్ళు మండిపోయింది. అతని ఆర్గ్యుమెంట్‌ని పూర్తిగా వినకపోవడం అతనికి చాలా బాధ కలిగించింది.

పిడికిలి బిగించి, ఒక్కసారి గట్టిగా ఊపిరి పీల్చుకుని,

"ఓ.కే. వస్తాను మామయ్యా. బై అంకుల్.." అంటూ వడివడిగా బయటికి నడిచాడు.

"లోపల కండిషన్స్ ఎలా ఉన్నాయేంటి?" కారు విండోలోంచి చూస్తూ చిరాగ్గా మొహం ముడుచుకుని వస్తున్న అభీని అడిగాడు చైతన్య.

"నథింగ్ న్యూ.." ముభావంగా అన్నాడు.

"అంటే, మనవాళ్ళు న్యూగా ఆలోచించడానికి ఒప్పుకోవట్లేదన్నమాట. బార్‌కి వెళ్ళడానికి పర్ఫెక్ట్ సిట్యుయేషన్" అంటూ, అభీ కారులో కూర్చోగానే కారు స్టార్ట్ చేశాడు.

"బార్ కా?..నో!"

"ఇంట్లో తాగితే కరెక్ట్.. బార్‌లో తాగితే తప్పు.. కాదురా నీకు ఇష్టం లేకపోతే తాగకు. బార్‌కెళితే, కాస్త సోషలైజ్ అయినట్టు ఉంటుంది పద.." అంటూ బ్లూ కలర్ బెన్జ్‌లీ కారుని రోడ్డెక్కించాడు.

"అమ్మమ్మా! బయలుదేరదామా?"

ఆకుపచ్చరంగు చీర కట్టుకుని, మెడలో ఒంటిపేట ముత్యాలగొలుసు, జడలో పూలతో అచ్చ తెలుగింటి అమ్మాయిలా తయారైంది రచిత.

"నేనెప్పుడో తయారుగా ఉన్నాను.." అంటూ సోఫాలో నుంచి లేచింది అనసూయమ్మ.

"ఉండు. ఆటో పిలుచుకుని వస్తాను."

"వద్దు అమ్మలు. గుడి ఇక్కడేగా నడిచి వెళ్ళివద్దాం. ఆ మాత్రం అన్నా నడవకపోతే, కాళ్ళు పట్టుకుపోతాయి."

ఇద్దరూ కాలినడకనే, పక్కవీధిలో ఉన్న వెంకటేశ్వరస్వామి గుడికి బయలుదేరారు.

శనివారం కాకపోవడంతో పెద్దగా జనాలు లేరు.

గజిబిజిగా ఉండే సిటీ వాతావరణానికి భిన్నంగా, ప్రశాంతంగా ఉంది ఆ ప్రదేశం.

గుడి వెనక వైపు స్వామివారి పూజకోసం, వేసిన తులసీవనం.. ఆ పక్కనే అరటి చెట్లు, ఎర్రగన్నేరు పొదలు. కళ్ళకు హాయిగా అనిపించేట్టు కనుచూపు మేర ఆకు పచ్చదనం.

"ఇంటికి దగ్గరలోనే ఉంది. రోజూ నీకు కాలక్షేపంగా ఉంటుంది వస్తే" అనసూయమ్మతో అంది.

అర్చన పూర్తయ్యాక, దొన్నెల్లో పెట్టి పులిహోర ప్రసాదం ఇచ్చారు. మసకబడుతున్న ఆకాశపటంలో ఎత్తుగా గీసినట్టున్న ధ్వజస్థంభాన్ని చూస్తూ మెట్లమీద కూర్చున్నారిద్దరూ.

చల్లటిగాలి... అంతకన్నా మించి, కాస్సేపు వేటి గురించీ పట్టించుకోవక్కర్లేదు అన్న నిశ్చింత తోడై అక్కడ నుంచి కదలబుద్ధి కాలేదు.

"అమ్మలూ! చీకటి పడుతుందే... బయలుదేరదామా?" అనసూయమ్మ మోకాళ్ళ మీద చేతులు వేసి చిన్నగా లేచింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments